

mer til at betale lidt mere, thi det er jo ikke andet, end hvad der sker, hver Gang man skal ind og købe en eller anden Vare, som er bleven forhøjet i Prisen, fordi Arbejdslønnen er bleven forhøjet. Det er ikke alene saadan, at Jernbanerne og Postvæsenet benyttes, men man kan ogsaa sige, at der gøres en overdreven Brug af dem. Dette medfører, at man stadig maa ansætte et større Antal Funktionærer, og derved stiger Udgiften til disse Administrationsgrene. Jeg mener, man godt kan gaa til en moderat Forhøjelse af Taksterne, saaledes at en rimelig Forhøjelse af Lønningerne kan blive dækket derved.

Jeg skal i øvrigt udtale det Haab, at det maa lykkes at føre dette Lovforslag igennem i denne Samling, saaledes at der ikke skal gaa flere Aar, hvori Funktionærerne skulle blive ved at arbejde med den knappe Lønning, de nu have.

Ministeren for offentlige Arbejder (Juvul-Rysensteen): Da Tiden er saa langt fremrykket, skal jeg fatte mig i allerstørste Korthed, saa meget mere som et Udvalg jo er stillet i Udsigt, hvor alle disse Detailspørgsmaal rettelig og bedst kunne blive behandlede. Og jeg gaar til en saadan Forhandling med den bedste Villie til at naa et Resultat, selv om jeg ikke kan faa alle mine Ønsker opfyldte. Det er en Sag, der ligger mig varmt paa Sinde, særlig ogsaa for Underklassernes Vedkommende. Et æret Medlem spurgte, om jeg da var saa naiv, at jeg troede, at man saadan kunde faa de højere Gager forhøjede, det var jo mod Folketingets tidligere Skik. Dertil vil jeg sige, at der kommer jo en Tid, hvor man maa forlade en Skik; idet man bestandig springer over en vis Del af det, der ligger for til Behandling og skyder det ud i Fremtiden, naar man en Gang et Punkt, hvor man ikke kan lade det ligge længere, og jeg tror, at man med Hensyn til mange Embeder i Postvæsenet har ladet det ligge for længe, har dynget for meget Arbejde og for meget Ansvar over paa Enkeltmands Skuldre uden at give ham en tilfredsstillende Løn. Jeg nærer den Tillid til Folkets Repræsentanter, at de, hvis de faa denne Overbevisning ved fortsatte Forhandlinger, ville komme til den Erkendelse, at det kan man ikke fortsætte med.

Der blev spurgt af den tidligere Ordfører for et lignende Forslag (Blem) om, hvorledes Ministeren vilde dække Underskuddet. Ja, det er virkelig min fulde Overbevisning, at hvis en Stat er kommen

til den Forvisning, at Statens Tjenere trænge til Lønforhøjelse, er det Statens første Pligt at sørge for at finde Udveje for at skaffe Midlerne til Veje. Om det høje Ting vil gaa til at dække Underskuddet af de almindelige Statsindtægter, eller, om det høje Ting vil gaa til at forhøje Taksterne, saa at Postvæsenets Indtægter forøges, og Underskuddet derved dækkes, skal jeg ganske henstille til Overvejelse i Udvalget. Jeg skal ikke have noget mod det sidste, paa ingen Maade. Jeg kan endogsaa erkende, at det kunde være det rigtigste. Men havde jeg antydnet noget saadant paa Forhaand, saa kunde det have lydt til mig fra Tinget her og fra Underklasserne: Naa, du vil spænde Ben for det Forslag, du selv kommer frem med! Thi det vilde jo have været at spænde Ben, at komme med sligt. Man vilde have sagt om Ministeren: Ja, han vil nok have forhøjet Lønningerne, men han vil have Penge i Kassen paa en Maade, paa hvilken han ved, at han ikke kan faa dem. Det har derfor glædet mig at høre ved Finanslovbehandlingen og atter i Dag, at der kan være Haab om, at der er Stemning til Støde for, at Postvæsenet selv skal dække sit Underskud. Det har Finansministeren selvfølgelig ikke noget imod. Men jeg vil dog sige, at Finansministeren var fuldstændig enig med mig i, at denne Sum kunde forlanges og burde forlanges.

Det er umuligt at svare paa alle de Spørgsmaal, der ere fremkomne, det skulde der en meget lang Tid til, og enkelte af Spørgsmaalene vilde jeg heller ikke være i Stand til at besvare i Øjeblikket. Jeg skal kun i Almindelighed sige, at jeg har faaet det Indtryk, at der her i Tinget er et varmt Ønske om at hæve Standens Vilkaar i det hele. Det vilde være ikke alene retfærdigt, men tillige klogt, om noget saadant skete, og jeg griber Lejligheden til at sige, at Postvæsenet ikke har truet med at nedlægge Arbejdet. Paa ingen mulig Maade. Postvæsenets Funktionærer have ønsket en Forhøjelse af Lønnen, men de have aldrig nogen Sinde indladt sig paa at skrive eller tale til mig, som om der skulde være nogen Fare, hvis de ikke øjeblikkelig fik deres Ønsker opfyldte. Det er en Klasse af Medborgere, for hvilke jeg har den største Agtelse, og hvis Flid og Iver jeg gerne ser støttet med saa store Beløb, som vi kunne blive enige om.

Jeg vil dog i Anledning af, at der er sagt, at Postbudene begyndte med en Løn af 800 Kr., gøre opmærksom paa, at foruden det faa Postbudene deres Beklæd-